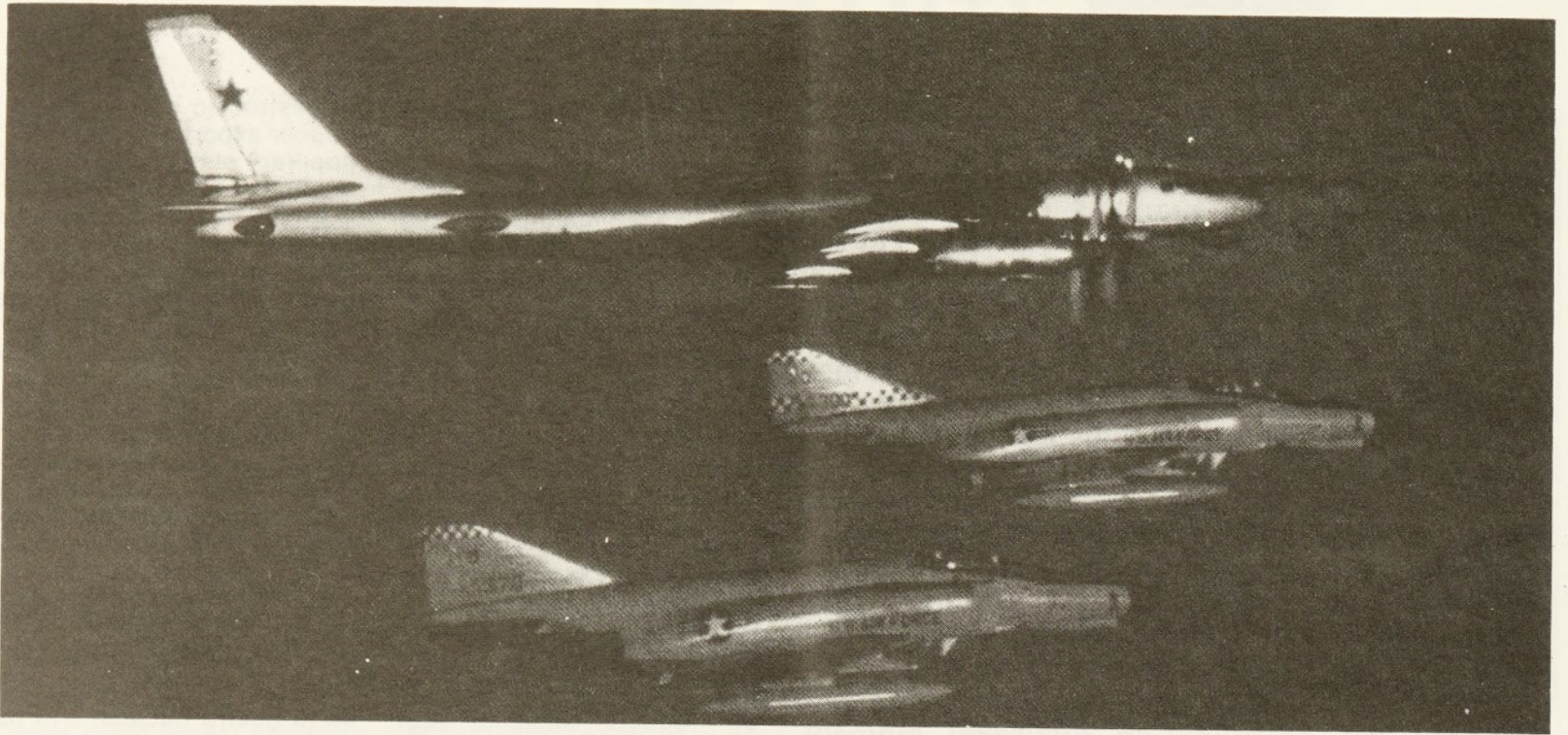

TEMA D'ACTUALITAT

La nova tecnologia, fa més perillosa la guerra

4 l'OTAN (prop dels 2000) en té gairebé el doble que el pacte.

Pel que fa al propi armament nuclear si comparem entre EEUU i la URSS, el primer supera en relació de 9 a 8 en nombre d'ogives nuclears tot i que en capacitat destructiva els EUA està al 50% respecte a la URSS. Si la comparació de forces es fa en el teatre europeu la relació de superioritat del Pacte és de 7 a 2. Això suposa que els països europeus de l'OTAN depenen fortament dels EUA per tal de protegir-se en cas de conflicte nuclear, i per tant els EUA els poden exigir amb totes les de la llei l'estacionament de tot l'armament nuclear que faci falta, en el seu territori.

Un altre capítol és el de la guerra espacial. Des de 1960 existeixen satèl·lits que compleixen funcions d'ajuda bèlica. En un principi eren membres passius i es dedicaven sols a fer d'espia de l'enemic. Avui els satèl·lits són membres actius de la guerra i es parla ja de "guerra espacial". Els satèl·lits tenen la missió d'anti-míssils (bàsicament dels ICBM que són els que en el seu vol superen el límit atmosfèric) mitjançant raigs làser o míssils anti-míssils. L'últim pas en aquest camp han estat les declaracions del president Reagan de no limitar de cap manera les armes anti-satèl·lits.

ELS ACORDS DE DESARMAMENT

Des del inici de l'època nuclear els intents de formular

acords que aturin en part la proliferació nuclear són continus. En la majoria dels casos però, els acords no atanyen les partides nuclears fonamentals, i quan ho fan l'acord no s'arriba a signar mai.

Els primers acords realitzats en el terreny nuclear feien referència als assaigs nuclears. Els primers acords sobre limitació d'armes estratègiques són els SALT-I (1972-74) on el més important és la limitació d'armes anti-míssils balístics. Els SALT-II signats el 1979 i amb validesa des del desembre de 1981 limiten certes armes estratègiques ofensives i fan declaracions de principis per sentar base a posteriors acords.

El 81 s'inicien les converses INF (Intermediate Range Nuclear Forces) que atanyen al teatre europeu. Aquestes comencen amb l'opció zero de Reagan. Aquesta consisteix en un compromís de l'OTAN de no desplegar els míssils de creuer amb base terrestre ni els Pershing-II si els soviètics retiren els SS-20, que suposen una superioritat soviètica en el camp europeu. La proposta es rebutjada pels soviètics que fan una contraproposta que consisteix en reduir els sistemes d'armes fins a 600 el 1985 i 300 el 1990 tot tenint en consideració només el teatre europeu. La proposta incloïa les forces nuclears independents de França i Gran Bretanya i en canvi deixava fora l'armament nuclear situat a Àsia que

francesos i britànics consideraven els posaven en perill. L'acord fou denegat per l'OTAN.

Les negociacions es reemprenen el gener de 1983 proposant un programa, encara no aprovat, de reducció de caps nuclears. Les negociacions no han impedit però, l'inici del desplegament nuclear en el camp europeu.

Un altre nivell de conversacions són les negociacions START (Strategic Arms Reduction Talks) que s'inicien el juny de 1982 i que entervolides pels problemes d'Afganistan i Polònia no han arribat tampoc a cap acord. La proposta inicial afevoriria clarament als EUA i per tan fou rebutjada.

Un capítol alternatiu parlava d'evitar la guerra per accident i com a mesures proposava la notificació d'assaigs amb míssils estratègics i les maniobres on hi intervinguin forces estratègiques.

ELS EFECTES DE LA DESTRUCCIÓ NUCLEAR

Els efectes d'una explosió nuclear depenen, evidentment de la capacitat del cap nuclear. Un cap nuclear d'un Megatón, equivalent a un milió de tones de TNT, provoca una carbonització total fins a 5 qm. de distància del punt d'explosió; s'encenen la majoria dels materials de forma espontània fins a un radi de 13 qm.; produeix cremades molt greus fins a 18

qm. i cremades de 1er. grau fins a 32 qm. La destrucció per l'impacte i la variació que provoca de la pressió atmosfèrica suposa la destrucció de tots els edificis fins a 6 qm. L'ona de xoc dura uns 15 segons a una velocitat molt superior a la del so. Aquesta ona pot arribar a trencar vidres a més d'un centenar de qm. de distància. Un altre efecte és l'electromagnètic. Si l'explosió es dona en contacte amb el sòl la zona afectada serà reduïda; ara bé, si l'explosió es produeix a l'aire en una gran zona desapareixerà l'impuls elèctric i la confusió d'ones no deixarà funcionar qualsevol aparell que rebí ones electromagnètiques. El caos que suposaria feria encara més dramàtica la situació dels possibles supervivents.

Amb tot, l'efecte més destructiu serà la radioactivitat. Encara que no sigui afectada directament per l'explosió, qualsevol persona que rebí i respiri la "pluja nuclear" reb els efectes de la radioactivitat que són assumits pel cos molt ràpidament ja que sovint els confont per agents necessaris pel seu desenvolupament. Aquest efecte pot durar des de setmanes a mesos. Alguns isòtops concrets tenen vida durant molts anys, i per tant la descontaminació total és molt difícil. A Hiroshima encara avui hi ha 60 vegades més de casos de leucèmia, un dels efectes típics de la radioactivitat a llarg termini, que a la resta del Japó.